

Ю. В. ЩЕРБАК

завідувач відділу ІПСМ,
мистецтвознавець

«НАХИЛИ» ФЕМІННОЇ СУТНОСТІ За графікою Олександра Маліса

Натурний начерк часто-густо містить в собі дещо непередбачуване — саме в цьому, зокрема, полягає його пізнавальний шарм. Особливо це стосується «зображень-крадькома» людей, а найперше — жінок, коли скетч-майстру принагідно й начебто навіть мимоволі вдається «продертися» вглиб і «просочитися» у вимір, сказати б, «ню душі».

Погляньмо на *рис. 1*: «Фемінний потяг» (1982 р. Папір, чорне чорнило, авторучка. 30 × 21 см). Кожна фемінна сутність має власний, самобутній — чим вона тонша й глибша, тим більш самобутній — *фемінний потяг*; це — власний «почерк», але «літери» одні й ті ж самі: так чи інакше — «до ребра Адама». Ця історія — вічна як світ.

Тож допоможемо їй — хоча б в окремих випадках — «ілюзорно збутися».

Отже, *рис. 1*. «Фемінний потяг». Начерк — натурний, але й — так «якось вийшло» — символічний водночас. Справді виразний *символ потягу*. Нахилений вперед корпус, витягнута вперед довга шия, уважний, «націлений» погляд, міцно сформовані вуха («вслуховуються»), густе й сильне волосся — як крила й щупальця водночас, видовжений вперед профіль обличчя, що «завершується» загостреним кінчиком носа з «вібруючими» ніздрями — це «екстремальна точка» «фемінно-потягового» силуету — «нюх», він тут набагато важливіший за зір, зрозуміла річ. Куди спрямований «фемінний потяг»? Питання суто риторичне: так чи інакше, прямо чи непрямо, відкрито чи приховано, але — у сферу маскулінного, а куди ж іще? Саме в цій сфері — основна «здобич» «фемінного потягу». Для різних фемінних сутностей ця потенційна «здобич» має різні бажані «конфігурації», й, ураховуючи це, зважаючи на це, «обчислюючи» це, вгадуючи це, хижо-маскулінна чіпляє на гачок власної мисливської волі «блешню», наближену («конгруентну») — в межах можливого — до відповідної «фемінно-заданої» «конфігурації». Й якщо фемінна сутність «потягнеться» за «блешнею», то в такому випадку, ймовірно, втратить дещо із своєї

Рис. 1. «Фемінний потяг»

Рис. 2. «Дитинне-в-фемінному»

«монолітності», замкнутої «захищеності», певним чином «вийде з берегів», що, вірогідно, відкриє доступ до іншого цієї сутності «нахилу» — див. рис. 2: «Дитинне-в-фемінному». («Нахилом» ми називаємо таке «дещо», котре, як те відчуваємо, не вкладається у межі більш звичних визначень: «фаза», «іпостась» тощо — всі ці й подібні терміни у нашому контексті якось «проходять повз суть». Тож, користаючись словом «нахил», сподіваємося, що, зважаючи на запропонований контекст, особливих щодо нього непорозумінь не виникатиме.)

Отже, рис. 2. «Дитинне-в-фемінному» (1982 р. Папір, чорне чорнило, авторучка. 29 × 20 см). Інший «нахил» фемінної сутності. Замість профілю — анфас. Замість стремління й потягу — очікування. Замість екстравертивної позиції — інтровертивна. Вельми цікава, поза іншим, річ: фемінна сутність, жадаючи домінувати, зі ще більшою — значно більшою — силою й пристрастю прагне й жадає бути поневоленою — й було б «не гуманно» їй у цьому не допомогти. Погляньмо уважніше на мал. 2. Це — дитина, дівчинка, але обличчя — не дитяче. Це — знову ж таки «мимовільний» скетч-символ: другий «нахил», корелятивний щодо першого: чимдалі йде *потяг* за «блешнею», тим більше профіль устремління перетворюється на анфас очікування... На цьому наш виклад зупиняємо: висновки, якщо захоче, зробить сам читач.